

ĐÀM TÂN VĂN TẬP

QUYỂN 17

THƠ CỔ LUẬT

(gồm 60 bài)

THƠ BA VỊ CAO TĂNG

(và lời Tựa)

Ở thời Tiền Đường, có ba Sa-môn Kiểu Nhiên, Linh Triệt và Đạo Tiêu, do đạo phong vang vọng đến Ngô Việt, nên có ca dao ngợi ca đó rằng: “Trú ở Tráp hay thanh tú, Triệt ở Việt như băng tuyết, Tiêu ở Hàng sát mây xanh”. Tôi nghe mỹ phong mà mến mộ người đó, nhân điều nói của ca dao, bèn làm ba bài thơ để nói rộng ý đó.

TRÚ CÔNG Ở TRÁP HAY THANH TÚ

*Trú Công vẫn chường thanh lại tú
Thời cùng tài đó chẳng thể đấu
Tăng làm văn thập từ xưa có
Ra bạt phải tôn Trú đứng đầu.
Tạo hóa tuy đời, Thần chẳng đổi
Trú Công làm thơ tâm cũng vậy
Trên đạp tao nhã, dưới lắng sàn
Khéo nghĩ tung hoành Đạo tự toàn
Thiền Bá sửa văn đầu nhọc vậy
Dụ dẫn tâm người thông Phật lý
Quan lại tiên sanh bạn Lỗ Công
Sớm theo thanh du mến phương ngoài
Người đó đã đi, lời còn đó
Hộ pháp đáng nên để muôn đời!*

TRIỆT CÔNG Ở VIỆT NHƯ BĂNG TUYẾT.

Thanh của Triệt Công như băng tuyết
 Bẩm chất cao tăng khác biệt người
 Tuổi vừa ba mươi thơ đã xuất
 Tên ở bạn Thơ tâm ở Luật.
 Chẳng khác Huệ Viễn khác Huệ Hưu
 Kiểu Nhiên chưa hợp ai cùng bạn
 Mây trắng tiêu tan nào định dừng
 Chợt vào Quan trung hỏi Bao Lý
 Riêng Thanh khó vững nhiều ngại trở
 Đến cùng không tội trong chẳng nói
 Cây đẹp giữa rừng gió hắt lay
 Triệt Công ôm đức thành thai họa
 Người xưa đã qua chẳng lại than
 Vì vậy làm thơ để cho đời.

TIÊU CÔNG Ở HÀNG SÁT MÂY XANH.

Cao của Tiêu Công sát mây xanh
 Tại Đức đâu tại nơi trầm lắng
 Một am chót đỉnh riêng sâu thăm
 Chóng vết tiêu nhiên chẳng vào tục
 Có lúc trèo vượt ngàn mé nhìn
 Chẳng nghe nói đó vọng trời reo
 Đang lúc Lục Vũ việc u xét
 Từng vào mây xanh dự nghe Đạo
 Dùng mưa cứu hạn xưa thần Rồng
 Đó cùng nhân gian việc đâu đồng
 Cơ ngầm cảm dị mầm móng tâm
 Công đây sở dĩ xưng Đạo Tiêu.

TIỀN ĐUA BÍ THƯ CHƯỞNG BIỂU DÂN.

Một ngày Phu Tử đến sơn thù
 Hỏi rằng ly biệt đi đến đâu?
 Thanh trần Úy cũ cũng đều đến
 Ít xe nhẹ mang sáng lục ly
 Vào cửa nhìn ta nhan sắc đẹp
 Dưới rừng vén ào cùng tìm theo
 Cười ngạo phóng tứ ý khí hào

Ngãng đầu bắt chợt bạch nhật soi
 Phủ giường nghĩ lại đêm hang núi
 Chăn giấy chiếu Bồ thật đáng tao
 Chẳng tính phong ước chỉ vừa đẹp
 Duy duy không nói cùng chống trái
 Bấy giờ giữa tháng Hai (02) Xuân hòa
 Trọn đêm rực sáng xem thường lạnh
 Cao đàn giao phát nhả hứng hợp
 Như bình trút suối tranh lâm ly
 Khoảng khắc thúc chiếu đề ngôn chí
 Nhả ngay niềm nổi khoa thuận từ
 Tâm người chẳng động có như mặt.
 Bình sanh mỗi tự có chỗ làm
 Biểu Dân thốt nhiên đến chiếu thẳng
 Nói tôi có chí người chẳng hay
 Mạt tục thiếu cận sao đủ nói
 Ngậm men chưa nhả than thở dài
 Thuở nhỏ theo thầy học kinh điển
 Chẳng đằm lành lá cùng cội rễ
 Đạo của Đế Vương, đoán khá biết
 Ân bàn Chu Cáo không lại nghi
 Sự nghiệp xưa nay quý vừa dùng
 Văn ý thuật làm phải có khuôn
 Đâu loại trẻ con không giữa khác
 Bánh vẽ chẳng thể trừ đời sáng
 Mười lăm năm chăm việc văn tự
 Mài cọ bút nghiên tinh thần bài
 Thiên dài pho lớn rộng vô số
 Kháng khái chỉ muốn giúp chính trị
 Năm trước bỏ Lại đến chiết hữu
 Cục chuyên những tục chẳng thể trông
 Ôm hoài muốn so Vương Bá lược
 Cưỡi ngựa bắn săn chẳng hợp nghi
 Tiền Đường phủ lớn nhiều Quan đạt
 Phẩm trật cùng sánh ta thấp cùng
 Mạnh Kha riêng phụ khí Hạo nhiên
 Ai hay vén áo rủ may dài
 Trượng phu quý trọng dùng Đạo tiến

Mây xanh muôn dặm phải tự rong
 Than ôi! Nhìn ta Hồ làm đó
 Đành làm cửa che làm thân giúp
 Bèn làm tạ bệnh xa dân đi
 Vội mang trâm dãi cùng sai thành
 Giao tây Đổng sanh tạm đáng mến
 Dưới chướng khắc khổ cùng thi thư
 Nhàn cư rơi chớ lắm cảm kích
 Chỗ cảm thời chính sanh tỳ vết
 Tôi hèn ôm tiết riêng tự sánh
 Làm sách muôn chữ ném sân châu
 Lính trời hang sâu tại Tây bắc
 Dẫn lên đánh trông mây tan tạnh
 Đức âm trọn chẳng xuống báo đền
 Tổ bày gan mật không khạt nhỏ
 Than thôi !Tôi sống thời mạng sai
 Chẳng gặp phải thời đành ẩn dật
 Trùng sâu rỗng rấn chịu lui khuất
 Muôn vật không thời phải tự vui
 Nhà tôi ruộng vườn ở phía Nam
 Cũng có khe núi tên Võ Di
 Suối ngọt đất tốt đáng gieo trồng
 Về cùng lão nông chuyên cày bừa
 Tôi cùng cảm đó nghe lời ấy
 Tinh thần bay động kinh rung má
 Miêu sâu tính xa chẳng thể lường
 Mênh mông không đáy trời không bờ
 Trước ngạch chốt cửa khách vô hạn
 Kề vai đập gót tranh từ trước
 Ăn no mặc ấm tứ khí đẹp
 May bạn rành rọt hay như vậy
 Xin ông đến trước cùng Quân nói
 Nào hẳn khinh ngại phiền chăm chăm
 Thóc tốt đông trâu nhậm bút phát
 Các vật tốt tươi có bệnh chậm
 Chẳng nghe Y Duẫn ngũ can Thang
 Đạo của Nghiêu Thuấn mới được hành
 Hiền Kiệt khinh thân trọng thiên hạ

Đâu khiến cấp cấp tạo riêng ấy
 Huống đang Di Địch khinh Trung Hoa
 Giẫm xéo hai bả phiên da đất
 Tướng quân xét giết khổ chửa khắc
 Muôn vàn Sư Lão nhọc biểu dương
 Năm tốt năm xấu lại xen làm
 Gió mưa sương tuyết chẳng phải mùa
 Thiên Tử chăm chính chẳng rãnh ăn
 Cũng đợi tài năng cùng giúp đỡ
 Ở trên Miếu đường có Quân tử
 Thông minh đâu chịu nhiều cao quý
 Cầm nắm Đạo công tôn Đại tượng
 Chọn độ quê nhà yên thâm sai
 Mến ông làm người tánh thông đạt
 Chẳng vì giáo đó cùng bới móc
 Gặp gió trăng thanh ngàn dặm biệt
 Chúc Từ đâu sợ khuynh gan mật
 Người tục khéo hủy ít vui thiện
 Tên tốt Tiết thanh chớ khuyết mất
 Triều đình nếu hỏi sách Bình Tân
 Hiền Lương nhất ông, chẳng ai bằng.

Ý XỬA (có năm bài)

BÀI MỘT

Gió đùa vờng mây trôi
 Mưa xuân bay nhè nhẹ
 Uống rượu dưới rặng tuông
 Bể cành thông làm gậy
 Chống đỡ qua giá băng
 Trong tay không một vật
 Cốc sâu không người lại
 Chiều tà ý ai hay!

BÀI HAI

Ông chớ cười Chi Hứa
 Tịch mặc chẳng ngu rõ
 Ông chớ khinh kẻ nguễn
 Núi rừng có thanh hứng

Người sống trong trăm năm
 Vui ít buồn có thừa.
 Muôn sự đầy ngần dài
 Không như khiến Đạo thẳng
 Đó không sĩ ngạo đời
 Cao đạp móc Danh xưng
 Chỉ tạ duyên trong vức
 Cam lòng gá bạc đá
 Lắng không bạch nhật bay
 Thế sự trợn không ứng
 Chẳng như xét thành đó
 Tự nói và tự tặng.

BÀI BA

Thong mây thấy đôi chim
 Cao bay dất nhật nguyệt
 Lông cánh rục vãn chường
 Liệng quanh khắc ứng cốt
 Chợt nhiên xa ngàn dặm
 Trợn chẳng nhìn rừng Việt.
 Gió Xuân thổi lan tràn
 Lông cứng lại vút nhanh
 Du hiệp tử trên bờ
 Nhìn trông nhọc thương tốt
 Tuy có cung tên vàng
 Ngắm nghĩa không dám bắn
 Nhân biết vốn kỳ dị
 Tự giữ dài vượt qua
 Xoay nhìn đàn sẻ vàng
 Nên làm chuyển bụi trần.

BÀI BỐN

Kham làm mây nổi cao
 Lướt trời che trắng sao
 Thà làm Lan Huệ ẩn
 Trong cỏ tự thoả thơm
 Tự đủ là phần trời
 Chưa cần Hư linh ấy
 Bít che nơi xấu ác

Nên làm lâu đừng dùng
 Xưa nay Sĩ thông đạt
 Sao vết lấm ả mờ
 Núi rình tiếc lớn quá
 Tàng Dụng cũng tàng Hình
 Ngu cóc không thể kịp
 Thăm sâu lại tự yên
 Ôi! Tôi cũng tham thế
 Núi chẳng dưỡng tuổi già

BÀI NĂM

Cùng phẩm gặp cụ già
 Trao tôi một quyển sách
 Rừng sâu gặp người
 Thăm Cho tôi Búa với Bừa
 Búa bừa cũng sao làm
 Dạy dưỡng cùng thảo mộc
 Hoang nế hẳn phải cắt
 Khiến đó tốt tự nhiên
 Trao sách muốn sao làm
 Dạy đó tâm và Thân
 Học hẳn trước chánh mình
 Tự trị mới thừa ngoài
 Ý đó có dạy tốt
 Mang đó chưa từng trừ
 Làm sao người dạn dặt
 Tự làm muốn phải từ
 Cùng tập thành bạc tục
 Đức mọn ôm chiếu trúc
 Tôi chọn đó nhờ nói
 Cây ông làm truyền lan.

ĐẾN LONG SƠN PHỎNG TÌM ĐẠO SĨ LÝ TIÊN SƯ.

Nhật xuất đồng trống sáng
 Chỉnh túc tìm Đạo Sanh
 Man mác đi ngoài hồ
 Tan đản bên mây bước
 Thu cao bầu trời sạch

Lá rụng bay tung hoành
 Cười gió qua đảnh rừng
 Chuyển thấy áo đầy nhẹ
 Lúc nghe giữa thăm thẳm
 Gió vút vang tiếng Hạc
 Biết cùng nhà Tiên gần
 Qua Tư lãnh trong sáng
 Phút chốc chuyển cốc sâu
 Phủ tía đồng cỏ phẳng
 Tiên Đông chạy chân báo
 Tùng tử lại cửa nghinh
 Tiếp áo nói lại cười
 Vui chỗ chẳng tục tình
 Má son người chưa giá
 Đạo mạo trời đã thành
 Mở chiếu bày Hạc ngọc
 Bàn thức ăn tía ánh
 Buộc ràng tợ bạn cũ
 Rượu rơi hoài bảo khuynh
 Xế chiều nhân bảo đi
 Bồi hồi tựa gian núi
 Muốn có trùng tìm ước
 Lại lo biến cao danh.

CẢM NGỘ. (có chín bài)

BÀI MỘT

Nước Biển đêm tối trong
 Sắc thu dung Hồ bông
 Có hai Long Công già
 Lưới sắt trải San hô
 Gió mây rộng dung cùng
 Buồn bã vẽ nơi nào
 Muốn hỏi người trên trời
 Vén được Trăng sáng không.

BÀI HAI

Tiên nhân kinh Bạch Ngọc
 Đi đi sao xa tít

Lầu Quỳnh mười hai tầng
 Lung linh nổi ngoài mây
 Bạc nhuộm Trăng làm sóng
 Muôn khoảnh tức ao cong
 Thu lại cung điện sáng
 Rạng ngời khắp nhân gian
 Trời trong không mây gợn
 Ráng khói chim xanh nhỏ
 Thấy được không đến được
 Chỗ nghĩ không mịt mờ

BÀI BA

Lo thay! Dương cầm kích
 Biết xa tài tuyệt kỳ
 Mới đề bút thảo huyền
 Rất làm chỗ người cười
 Trác trác đạo Khổng Mạnh
 Tạ bình hiểm hý đó
 Gương ngọc ngâm u quang
 Ngàn năm mới tươi tốt
 Gởi nói Sĩ khoảng hoài
 Chưa đạt thôi than thở
 Tâm mong Đạo tự quý
 Thói tục, thế sao tùy
 Núi xanh giữ lớn qua Bạch
 nhật trong đáng nhìn Nêu
 cao tạ Tùng Bách
 Cô phương tháo chẳng đời.

BÀI BỐN

Thiên oai nói chẳng đến
 Can qua động biên鄙
 Tướng Quân ra oai mạnh
 Anh hùng thế nổi thao
 Rối ren ra du quan
 Chinh nghiêm trong sắc thu
 Ngựa trắng xung mây vàng
 Sương thanh găng nghiêm chỉ
 Trẻ mạnh cánh rừng non
 Chuyên hay chớ lắm mừng

Khéo võ nào Tâm ông
 Dùng binh chẳng dựng đờng
 Gửi lời đến Tướng Quân
 Chúc khéo nên không sánh
 Chí còn báo ân Quân
 Đâu làm vàng ròng chết
 Trượng phu thân nước nào
 Khảng khái đàng như thế
 Thà dạy Thái sử thư
 Khinh cười Lỗ Liên Tử.

BÀI NĂM

Mênh mông giữa đất trời
 Tỏa sáng xử thế nào
 Từng nghe người xưa cổ
 Chưa thấy vầng nhật dờng
 Tài ngậm mây Yêm tư
 Lại bên cây Phù tang
 Sắc núi buồn trong tối
 Hình trời sáng trong mộng
 Sao biết mục Thiên tử
 Rong ngựa thân làm ngựa
 Muôn dặm chóng cưỡi gió
 Lại theo Diêu Đài đi
 Vượt xa bạn Thân Tiên
 Lý đó đáng thế nào
 Chẳng hướng Nghiêu năm dài
 Trọn khiến ở nhân gian.

BÀI SÁU

Mảo lọng khách xử nào
 Lướt mây ý bay cưỡi
 Sớm sớm đến Song khuyết
 Xung xung qua cầu Vị
 Vàng ngọc ngoài mây hưởng
 Họa đuốc đốt trong trăng
 Xa tí đi đường trời
 Vọt bay tại Ngọc tiêu
 Làm sao trong khu Vũ

Chóng cùng xa nhân gian
 Lớn phải xiêm lụa đi
 Châu dưới Điện Minh Quang
 Một cúi lại một ngưỡng
 Vinh nhiều buồn cũng lắm
 Tóc bạc bên cổ dài
 Sắc son trong gương lạnh
 Đâu biết dưới Tùng cối
 Người ngằm dài vắng vẻ
 Muôn sự lắng không lo
 Buông năm ngậm nga dài
 Mênh mông giữa đất trời
 Ai hỏi Hy, Hoàng, Nghiêu?
 Gặp một gió lành thổi
 Sao làm Thiên tử cao

BÀI BẢY

Giữa trời lắng khói xa
 Sắc tạnh ngậm cảnh thu
 Nghĩ ông mỗi bàn hoàng
 Chăm nhìn đánh Thiên phong.
 Trăng sáng mới vừa tròn
 Khá soi bóng mỹ nhân
 Mỹ nhân lại không đến
 Mây ráng xa núi rừng

BÀI TÁM

Đất Tùng Bách linh thiêng
 Cỏ gai đồng tươi tốt
 Mong được trong khu vực
 Tâm người lại thuần tố
 Ngô xanh cối kê mát
 Không lại có lãng mộ
 Lục Hợp không biết âm
 Núi xanh có đường về
 Nhân sanh tiếc chu nhan
 Hiền chiếu lớn cùng trông
 Đêm qua sương dài hoa

Ai chẳng oán chiều thu.

BÀI CHÍN

*Chợt nhiên Nghiêm Tử Lăng
 Xa lớn vắng rỗng khí
 Nên người quý làm Quân
 Ngựa trắng cần chẳng đến
 Đấm nhàn luyện đầm biếc
 Cao vượt lộng bánh thơm
 Núi xanh nổi mây trắng
 Muôn xưa ngụ ý cao
 Hầu Bá không biết Đạo
 Mới đầu chí hiểm ngạo
 Việc gì thấp Vương Hầu
 Tâm đó vượt trời đất
 Nhân thương gìn giữ bạn
 Sao làm thế cậy quyền
 Rã chơi giữa giáng quán
 Bể tiết xếp quanh co
 Rực rỡ Hoàng Đạo xưa
 Nhọc sống tự nó buộc
 Chẳng như về đi lại
 Nhân gió phủ áo dài.*

NHỚ CÁC KHAI SĨ NGẦM Ở NÚI KIÊM THỊ – VIỆT TRUNG

*Nhàm thấy cảnh người nào
 Lặng đi nhớ Linh Việt
 Đông nam ngàn dặm núi
 Xanh nổi đầy lắng chìm
 Theo lại cảnh trong kiếng
 Hình trắng tuyết nhân gian
 Trăng lặng vén khe nga
 Mây nổi che huyết sách
 Mỗi một tờ phiêu bông
 Vội cùng người xưa biệt
 Thức lựa chưa kịp thông
 Cỏ thơm đã bảo hết
 Buồn thay! Đường đi khó*

*Cúi ngưỡng tôn sanh tiết
Hạc kêu muốn về Đông
Gởi lời tạ trăng sáng.*

NGÂM THU SỚM

*Đêm qua ở núi Phòng cửa lạnh
Ngô Đông một lá nơi giếng vàng
Trời cao như nước sạch chứa mây
Trăng sáng ngậm tỏa biến cảnh thu
Cành Quế hoa gãy gió vút bay
Ai trên lầu cao thổi Tiêu ngọc
Nhân gian chẳng thấy dạng lên trời
Trên trời sắp thấy chim làm cầu
Tuổi trẻ người đi ở xứ nào
Sương trắng đượm áo chưa về đi
Bờ biển nay không nổi nhà mẹ
Giang Nam ai cùng Vương tôn gặp
Bồi hồi dưới trăng rỗng ngâm dài
Tôi nhọc tự xưa khó biết âm
Muốn lên Đài cao hỏi trăng sáng
Trăng sáng sao chẳng rọi tâm người!*

CÁC HIỀN GIẢ NGHỈ ĐÊM Ở NÚI, PHÚ VỊNH ĐƯỢC MÂY CHIỀU DƯỚI HANG.

*Gió nhẹ lắng rừng sao
Vàng nhật xuống hang núi
Ánh trăng nhô đã tròn
Mây trắng về chưa lấm.
Cao ứng bạn khỉ hạc
Sâu chẳng tới lưới tùng
Như chẳng làm lâm khứ
Đó như hạn năm nào.*

CHIẾT GIANG CHIỀU TRÔNG

*Sắc chiều nhìn không ngần
Chiều không nước lộn trời
Cánh bướm chim bay ngoài
Trăng non rơi bên sóng*

*Cách Việt hình núi nhỏ
 Nuốt đất Ngô thế lịch
 Máy người già qua lại
 Sớm chiều đến đầu Thuyền.*

ĐỀ CHÙA KÍNH SƠN

*Xanh phủ ngoài các núi
 Liền trời thế chửa thôi
 Mây mờ đường chim bay
 Mưa ra ao Rồng cổ
 Tảng nhập định trong mây
 Hương thơm hòa quyện tỏa
 Người đời đượ chẳng đến
 Đài Điện tự thu thanh.*

LANG THỊ LANG TỬ QUAN

*Lúc bình riêng cao tạ
 Đạo chẳng muốn ngậm sáng
 Tóc bạc từ mình chừa
 Núi xanh mến quê nhà
 Ruộng thuốc dung Hạc đến
 Ngâm tắc sợ mây tàng
 Lại chuộng nằm rừng Thiên
 Đến giờ thấy giường đá.*

TẢO MAI TRONG NÚI.

*Dừng dừng rừng cảnh chiều
 Rõ rõ ra đầu rừng
 Vườn nhỏ liền mây đượm
 Cỏ thơm xung tuyết lạnh
 Nhân gian rất chửa thấy
 Vật ngoài nhìn trước tiên
 Chỉ muốn ngọc Phương Quỳnh
 Sao sắp thẳng mẫu đơn.*

BỜ THUYỀN KHE NHẢ DA

*Vượt nước cười Xuân nổi
 Cửa thuyền đóng lại mở*

*Núi đẹp men bờ đi
 Chợt mưa rơi hoa lại
 Bờ ảnh Tiều phu qua
 Tiếng ca gái tắm về
 Mênh mông không hạn ý
 Trời chiều lại lo thay.*

THƯ MAO CỐ ĐÌNH CHƯỞNG VIÊN

*Mén vườn rừng đây đẹp
 Trùng điệp cây hoa tươi
 Người chơi say quên bước
 Chim lẳng hót không ngơi
 Khói tỏa liền cỏ thơm
 Hồ xuân nổi ao biếc
 Tùng tre không tục vận
 Du tử đây cùng mong.*

SƠN ĐÌNH CHIỀU XUÂN

*Sơn đình chiều tĩnh lặng
 Rừng đá tự hiểm hóc
 Chó đi sủa người nói
 Hoa bay mặc chim ngâm
 Tạnh khói xông cỏ tốt
 Trời lặng ngọn sam cao
 Lại vui Trăng đây tròn
 Sáng trong dưới núi biếc.*

TỰ TẶNG

*Ngồi lẳng lại nhìn trúc
 Đi nhàn cũng hợp tiêu
 Đạo tâm nên hiện có
 Sanh sự hợp chẳng buồn
 Khách đi thiếu thành đàm
 Năm đến tóc bạc nhiều
 Tràn đây chi theo bút
 Nhàn rồi thú tiêu dao.*

NGÀY HẠ KHÔNG MƯA

Trong núi khổ không mưa
 Ngày ngày trông mây mống
 Hạn nhỏ lại hạn lớn
 Khe sâu thành khe cạn
 Suối khô liền đáy giếng
 Đất nóng quá luống rau
 Không đem hỏi ý trời
 Không nghĩ chìm nước kêu

GHI NHỚ CUỐI NĂM.

Gió bắc vừa đổi lạnh
 Sớm mai sắp ngậm sáng
 Nước Nam lại chưa về
 Đông Sơn năm đã cạn
 Phù sanh ngậm lại qua
 Đáng đẹp sao được dừng
 Gửi tạ người thế gian
 Phân hoa rất đáng ngộ.

ĐI SỚM TRONG NÚI

Trước núi qua đêm mưa
 Riêng bước bộ bùn xuân
 Ráng trời gần ló dạng
 Gà gáy canh nhà nông
 Khói lễ nổi nơi đi
 Đồng trống nhìn trông xuống
 Còn mừng gặp Tiều Phu
 Cùng dẫn qua mấy suối.

CHIỀU VỀ TRÊN HỒ.

Nhân gian bạc du bãi
 Về hướng tìm ẩn cũ
 Bờ xuân đi chưa cùng
 Tịch Dương nhìn muốn hết.
 Khí sáng ngăn núi nhạt
 Cảnh trời bên nước gần
 Tự thương sâu lắng thật

Ngâm thanh lại kéo dài.

CUỐI XUÂN GỬI BẠN SANH

*Trên hồ ngày không khói
 Nhân gian lúc Hàn thực
 Râm tạnh Xuân biến đổi
 Hoa trắng hầu khó bằng
 Chưa sợ Thanh oa loạn
 Trước buồn quyết tía suy
 Mây núi hướng dân nóng
 Cùng hỏi chớ nên chậm.*

GỬI NHỚ THIÊN SƯ NGUYỆT Ở NÚI LẠC ĐÀM.

*Nghe nơi Thiên Đạo An
 Rêu sâu mờ cách khe
 Thanh viên phát trong đình
 U diệu gá bên tòa
 Mây ảnh châu trư biệt
 Đánh núi xa gần bằng
 Không biết ai hỏi pháp
 Tuyết đêm xuống Giang Tây.*

TIỄN ĐƯA KHÁCH VỀ BẮC KHUYẾT, LÀM GIỮA ĐƯỜNG.

*Bắc Quách tiễn Dương Tử
 Nhật liệu về ở xưa
 Đường lầy gần sáng nhuận
 Trăng mờ bức xuân thừa
 Tang Đố trong mưa biếc
 Người khói thông ngoài ải
 Y nhiên thấy phong tục
 Về hứng lẫn Tiều ngư*

THƯ VẬN VÔ BIỆN ĐẾN THỪA THIÊN TÁI MẠNG.

*Chở mạng về cao nường
 Biết chỗ ông đến sâu
 Núi xanh đáng chỗ ẩn
 Tóc bạc muốn gá tâm
 Lại đợi gặp mưa mơ*

Nào ngại qua Hồ Lâm
 Lừ đừ hợp khe nước
 Tháng sáu đủ thanh âm.

SƠN XÁ CHIỀU VỀ.

Chiều xuống về Tinh lô
 Bước chậm không chỗ đều
 Trời lặng trắng lại sáng
 Núi không nước lại lặng
 Phẳng phát nghe chuông vọng
 Chợt nhiên tại non Tây
 Lời gọi người cao đời
 Lại đây tạ cảnh trần.

ĐỌC SÁCH

Đọc sách Lão làm gì
 Thay đọc hãy che mắt
 Ý đó tuy Đằng nhàn
 Tình cao gọi vô hạn
 Giữa mài Tâm ngàn xưa
 Vụn lại đối quên cơm
 Không biết mây trắng trôi
 Xuân lặng chiều trong núi.

TIỀN ĐƯA LÔ ẨN SĨ VỀ LÔ SƠN.

Việc đời tợ xoay quanh
 Phải quất trọn chẳng cùng
 Tham đó về núi sâu
 Mặc người chê tiểu ẩn
 Hoàng Hạc bay đã cao
 Mây trắng cách chẳng gần
 Tiếng trời kẻ tịch mặc
 Đánh nào đùa thanh chắn.

TÚC SỰ VỀ LẠI NÚI NAM BÌNH.

Tuổi già về lại Thạch thất lạnh
 Tùng rêu sẫm tịch tự bàng hoàn
 Chỉ biết dưới rừng qua một năm

*Không thấy nhân gian muôn việc khó
 Ở ẩn có thơ đề Thạch Ký
 Giải đùa không nói cùng thời xem
 Tâm đây đã cùng không sanh hợp
 Thân tựa mây trôi chẳng hẳn nhìn.*

VÀO NÚI THẠCH BÍCH

*Thân tựa mây nổi tuổi tựa dòng
 Nhân gian quá nhiều chỉ nên thôi
 Già lại đã quen La tử xanh
 Ẩn đi nên tìm Đạo du bạc
 Thăng vào loạn sơn sao tĩnh đường
 Định nhìn lá rụng mới hay Thu
 Lúc nào cửa cốc người cùng gặp
 Chớ hỏi chọn thơ tạ Ngũ Hầu.*

TỰ VUI TẠ CHỖ BIẾT TRONG NÚI

*Muôn sự tùy nghi chớ gượng vin
 Tạm qua Triều chợ xoay về núi
 Nhọc sống chưa hẳn danh nổi đẹp
 Xứng tánh nên phải đến chỗ nhàn
 Đều tựa trong mộng thôi hỏi ảnh
 Chỉ kham ngâm lý đối dáng vui
 Đạo ở Tương Dương sao biết vậy
 Khỉ Hạc tiêu nhìn Thạch thất nhàn.*

GỬ THƯA THIÊN NGUYÊN LÃO

*Thanh tán năm lại việc càng nhàn
 Chẳng luận dưới rừng với nhân gian
 Tâm Thiên tỏ rõ không ồn lắng
 Mặc khách nào ai lại viếng thăm
 Thanh Hiên đá đẹp thêm thắng thú
 Suối chảy tòa biếc rọi thân gầy
 Chi hình thoát lược thời có lắm
 Nên cười về lại lìa mua núi.*

GHI RĂN

Ngâm cao trông xa tựa thang mây

Việc cũ qua Tâm thấy đáng bày
 Đạo đức hai thiên nhọc tự biện
 Phải quấy một ngựa đầu ngang bằng
 Ngọc thất núi sáng thương kinh lửa
 Rắn linh mất nước sợ ở bùn
 Gửi lời mình hồng vút trời bay
 Lướt mây lông cánh chớ nghĩ cúi.

NGUYỄN NHẬT (Ngày mồng một tết).

Trong tối xuân giục bày sắc sáng
 Trăm gà chào nghinh gáy tiếng mới
 Đêm lạnh còn trong sâu Rồng rắn
 Lịch tàng mới bày ngày tháng nghinh
 Lá Huyền bốn mùa nay mới phát
 Hoa mai một sớm chiếm khoe xinh
 Sơn gia xin chúc ngày Nghiêu thọ
 Mạn học Trâu núi báo thái bình.

**BIÊN THUẬT SÁCH XONG, NGHĨ TRỞ VỀ NAM, GẶP KHÁCH
 TỪ PHIÊN NGU ĐẾN, NHÂN PHÚ THƠ NÀY.**

Thường trước viết sách nay tạm thôi
 Về Nam trọn muốn ẩn La Phù
 Đầu xuân chợt gặp ông quê cũ
 Trọn đêm khoe nói đi biển khơi
 Chỉ Quý Dương thành phong vật đẹp
 Đâu từ Mai Lãn đường hiểm tu
 Nên phải chung cùng bàn Hồng cát
 Chống vết núi rừng tiền bạc đầu.

**RIÊNG THƯỢNG SUỐI LẠNH,
 GỬI XUNG HỐI THƯỢNG NHÂN.**

Gió Nam dậy sóng nước khe đầy
 Trong núi kẻ ẩn lại tắm rửa
 Riêng đứng bên khe thanh hứng thật
 Lại thích dòng suối cỏ thơm non
 Bình sanh ẩn xét quý tiêu tán
 Thế Đạo rồi ren nào đủ tính
 Tháng năm (05) nhân gian hạ mây nhiều

Cùng ước về lại ông chớ yên.

KHIỂN HỨNG TAM TUYẾT.

*Quá hứng phải nên học Kiểu Nhiên
Đời này rười rứa lão thơ Thiên
Nào phòng thừa được câu kinh người
Vịnh khắp núi sông một muôn thiên
Lấn ép đạo tôi mọi việc sai
Mà nay không kể cấm sóng dân
Theo người đùa pháp thành lưu tục
Chỉ khóc sách vàng vậy làm sao.
Năm trước tạm dừng chùa đầu sông
Nay cùng tăng lữ ở núi rừng
Chớ bảo thân này không vết định
Nhân sanh đều loại một lục bình.*

GHI CHÙA LỤC HÒA – NAM SƠN.

*Thông xanh cây ngọc tiếp khe sâm
Đài các vút cao đất trải vàng
Đi đến mây trắng nổi trùng điệp
Tiếng nước vận trùng nhạt tâm người.*

TRONG MƯA NGÀY HÀN THỰC.

*Man mác mây giăng tạnh lại râm
Hoa đồng rữ ướt chiều trầm trầm
Người đi chớ oán trời mưa lấm
Hướng ở Đông Cao Xuân đã sâu.*

DẬY SỚM.

*Cửa trời trăng qua sao lác đác
Khoảng rèm mờ phân mây yếu điệu
Sơn gia sâu thẳm không gà gáy
Tới giờ quạ lạnh báo sáng ngày.*

ĐỐI CHIM KHÁCH.

*Nằm yên chợt kinh chim khách nhiều
Khoảnh khắc thật có cố nhân qua
Trong núi rõ lừng toàn vô sự*

Hỏi đó miên man đâu nói gì.

GỬI NGỘ XUNG MAI.

*Tuổi già cùng thắm mắt càng xanh Nhớ ông nghĩ thơ
khổ nhọc mình Nhân gian lại có vô cùng cảm Khéo
nắm cửa Thiên giữ tánh linh*

RỬA BÚT.

*Người xưa tin văn tự Chữ chữ từ đây
ra
Tâm Thiện hạ chẳng khinh Đó cũng có âm
chất
Rửa đây để trẻ con Nhớ đó chưa nên
mất.*

**ĐẾN NÚI ĐẠI TỪ, GHI Ở VÁCH TƯỜNG CỦA TRÚ THƯỢNG
NHÂN.**

*Trong cốc chùa Xâm Vân Tìm vào đến nơi
sâu Xuân qua hoa lạnh nở Người lại chìm
hót bay Đâu mang khách thảo am Về chiều
cùng gặp đây.*

THANH KHÊ

*Chờ bảo Thanh Khê trong Lớn như kiếng
mới rửa Phải phòng dung tạp vật Dơ trong
đó đến đây.*

